

MARTINA DACKOVÁ

ZLÉ
ROZHODNUTIA

VŽDY IDE O ROZHODNUTIE

MODERNÉ
ROMÁNY

MARTINA DACKOVÁ

**ZLÉ
ROZHODNUTIA**

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 083 - 8

MARTINA DACKOVÁ

ZLÉ

ROZHODNUTIA

moderné romány

Copyright © Martina Dacková 2022

1. kapitola

Pred ôsmimi rokmi

Rukami pevne zvierala volant a celou myslou sa snažila sústrediť na cestu pred sebou. Akoby nestačilo, že bola zo šoférovania i tak dosť nervózna, muselo ešte začať poprchať. To je teda smola! Čím viac kvapiek padalo na čelné sklo, tým viac jej búšilo srdce. Kde sú, dočerta, na tomto aute stierače? Hanbila sa to spýtať, no kvapiek pribúdalo a každú chvíľu ich bude potrebovať. Odvážila sa zariskovať a štuchla do páčky za volantom po ľavej strane. Strhla sa, na palubovke sa objavila smerovka. Rýchlo ju vypla a kútikom oka pozrela na svojho spolujazdca, či si to všimol.

Našťastie nepostrehol vôbec nič. Jej princ z dnešnej sobotňajšej noci mal zatvorené oči, uvoľnenú sánku a pri jej trhaní volantom mu lietala

hlava z jednej strany na druhú. Do čela mu padala štica svetlých vlasov a ona mala pocit, že sa pri tom pohľade roztopí ako zmrzlina.

Bol to ten najkrajší chalan v škole. Nepoznala babu, ktorá by nebola z neho pať, preto nemohla uveriť, keď ju cez týždeň zavolať von. Bola to síce bujará diskotéka vo vedľajšej dedine aj s kamarátmi, no hlavné bolo, že si ju všimol a skoro celý večer sa venoval len jej. Keď si však predstavila, koľko toho popil a ako sa už po polnoci ledva udržal na nohách, nemalo to s predstavou jej vysnívanej romantiky nič spoločné. No neprekážalo jej to. Od-tancované sladáky, šepkanie do ucha, ktoré nemal počuť nik iný, a dotyky, ktoré si ukradomky bral, keď sa žiaden z kamarátov nepozeral, stáli za to.

Keď už sám začal cítiť, že je toho naňho priveľa, riešilo sa, kto ho vezme domov. Jej princ mal požičané otcovo auto, na ktorom ju priviezol, no hneď s prvým pohárom piva naň aj zabudol. Ani nevedela, ako k tomu došlo, no kľúče od auta sa ocitli v jej rukách. Jej princ sa na ňu spýtavo pozrel, poriadne sa zatackal a ona ho hneď schmatla za tričko a ťahala do auta. Nemohla vyzeráť predsa ako sedemnásťročná soľňa, ktorá ešte nemá vodičák. Odignorovala vyčítavé pohľady kamarátok a naštartovala. Nemôže v očiach svojho princa predsa klesnúť. Čo na tom, že si dala aj nejakú tú vodku s džúsom, veď do ich mesta je to iba šesť kilomet-

rov a cesta je rovná. Šoférovať vie, mama ju to už dávno naučila, chýba jej len ten nepodstatný zdrap papiera.

Nešťastne sa zadívala na cestu, musí si poradiť sama. Jej princ zaspal hneď, ako sadol do auta, a nebude ho predsa budiť pre takú hlúposť. Ak by to urobila, už by ju nikam nezavolať, bral by ju ako decko. A to nechcela. Konečne si ju všimol, tak dnes večer musela hrať frajerku. Jeden večer to zvládne.

Skúsila páčku po pravej strane volantu a konečne sa jej podarilo pustiť stierače. V hodine dvanástej, keď už začala pribrzdovať, jej stierač zotrel more kvapiek, ktorých stále pribúdalo a ona začínala byť nervóznejšia. Musí práve teraz pršať? Prvýkrát šoféruje cudzie auto, rada by urobila dojem, ale dážd' jej všetko ničí!

Buď z mladíckej nerozvážnosti, alebo po tom vypitom alkohole, na ktorý nebola zvyknutá a ktorý si dopriala kvôli svojmu princovi, jej ani nenapadlo zvýšiť rýchlosť stieračov. Dunelo jej v hlave a cesta sa jej trochu točila pred očami. Prižmurovala ich, aby z nej v tme a daždi nevybočila. Bola unavená z celého večera, mala pocit, že tých šesť kilometrov sa premenilo na šesťdesiat.

Silno sa jej začkalo, až sa na tom zasmiala. Bleskovo pozrela na svojho princa, no ten spal ako drevo. Do hrdla sa jej nahrnula kyslá chuť. Keď sa vyspí, určite jej bude zle. Musí niečo vymyslieť, aby

to na nej mama nevidela, inak jej reči o alkohole a jeho vplyve bude počúvať celý mesiac. A prečo vlastne vypila skoro až tri poháre vodiek s džúsom? Nebola zvyknutá piť, bridilo sa jej to, aj keď jej kamaráti už boli na to zvyknutí, tak načo to do seba zrazu liala? Znova hodila pohľad na svojho princa, ako si spokojne spí, a odpoveď už vedela. Aj to bolo kvôli nemu. Najkrajší a najobľúbenejší chalan v škole si predsa nemôže o nej myslieť, že je trápna. A tak musela držať krok s ostatnými.

Opäť uprela zrak na cestu. V tom momente sa stáčala doprava. Viečka jej padali pre obrovskú únavu. Zrazu zbadala tesne pred sebou dve silné svetlá, ktoré ju oslepili. Spanikárila a z celej sily dupla na brzdu. Auto sa silno zakývalo a zastalo. Zostala sedieť ako prikovaná, ruky mala celé spotené. V priebehu sekundy ju únava prešla. Jej princ mal bradu zvesenú na hrudi a spokojne odľukoval. Nič nevnímal.

V spätnom zrkadle uvidela, že auto, s ktorým sa ledva minula, zostalo stáť za ňou. Odopla si pás a už úplne triezva vystúpila. Tenisky sa jej zaborili do blata, uvedomila si, že musela prejsť do ľavého pruhu. V duchu sa začala modliť, aby sa nikomu nič v druhom aute nestalo. Nohy ju ledva niesli pár metrov k nemu. Bola tma, videla len svietiť zadné svetlá. So zlou predtuchou sa pomaly vliekla. V ušiach jej od strachu dunelo, ani nevníkala, ako jej dážď premočil celé oblečenie.

Kúsok od auta zostala stáť. Na vlastné oči videla spúšť, ktorú spôsobila svojou hlúpostou. Auto bolo čelne zakliesnené do pňa stromu, vnútri nevidela žiaden pohyb ani nepočula nijaký zvuk. Rukou si prikryla ústa a nahlas zhíkla. V daždi jej ston úplne zanikol. Začala prešľapovať na mieste a panikáriť. Nedokázala podísť k dverám a otvoriť ich. Bála sa, čo tam uvidí. Slzy strachu sa jej miešali s kvapkami dažďa. Čo má robiť? Osemnásť bude mať až o mesiac, ešte nie je ani dospelá a už spôsobila nehodu. A navyše nemá ani vodičský preukaz a pila. Aj keď sa v tom momente cítila triezvo, určite by nafúkala. A ako to vysvetlí mame? Bola najlepšou študentkou na gymnáziu, verila, že pôjde na vysokú. Všetci ju mali radi. Rodina, kamaráti, učitelia v škole. Ako by im toto vysvetlila? Ako sa budú na ňu pozerat? Týmto by ich veľmi sklamala.

Poobzerala sa okolo seba. Všade bola úplná tma, jediné svetlo na prázdnej ceste vychádzalo z ich áut. Prvé možné riešenie, ktoré jej napadlo, bolo zbabelo utiecť. Rozbehla sa k princovmu autu a rýchlo doň nasadla. Dupla na plyn, ani jej neprišlo na um zapnúť si bezpečnostný pás. Potrebovala byť odtiaľ čo najďalej. Rýchlo preč od dôkazu, ktorý dokazoval, že nie je až také slušné a zodpovedné dievča, za aké ju všetci pokladajú.

Roztrasene zaparkovala pred domom svojho princa. Stlačila zvonček, aby si ho rodičia na-

šli pred dverami, a utiekla. Doma zhodila zo seba mokré oblečenie a ľahla si do postele. Na sprchu ani nepomyslela, to by už nezvládla. Celá sa triasla a drkotala zubami. Len nevedela, či od zimy, alebo od hrozného pocitu z toho, čo spôsobila. Až v útočisku domova, keď už bola od všetkého ďaleko, si uvedomila, že ani raz nepomyslela na osobu v druhom aute. Jej sedemnásťročnej sebeckej mysli ani raz nenapadlo, že by ten človek potreboval pomoc. Schúlená pod paplónom sa začala triasť ešte viac. Jej zlé rozhodnutie bude možno stáť niekoho život. Lenže keby zavolala sanitku, hneď by prišla aj polícia a zničila by si svoj život. Tak čo mala robiť? Pomôcť druhému alebo sebe? V tú noc sa rozhodla pre seba, aj keď počas celého života na ňu nezabudne.

Na paplón si prehodila aj deku. Triasla sa čoraz intenzívnejšie a nevedela to zastaviť.

2. kapitola

O osem rokov neskôr

Erika s červenými lícami dobehla do kaderníctva. Zabuchla za sebou dvere a rýchlymi pohybmi si vyzliekla kabátik. „Dobré ráno.“

„Nerozumiem, ako niekto slobodný a bezdetný môže meškať na deviatu ráno,“ rezignovane sa na ňu usmiala Mirka, štíhla štyridsiatnička. Stála za mladou dievčinou usadenou v kresle a na dlhé husté vlasy jej nanášala farbu.

„Ani ja tomu nerozumiem,“ zakričala na ňu Erika z vedľajšej miestnosti. Rýchlo sa prezula do pohodlných šlapiiek a náhlila sa za kolegyňou.

„Čo budeš robiť, keď budeš mať deti? Pozri na mňa, ja ich mám dve a som tu vždy prvá,“ zafrflala v dobrom Mirka.

Erika okolo nej preletela a na líce jej rýchlo dala jemný bozk. „Keď budem mať deti ako ty, budem tiež taká perfektná a budem všetko zvládať.“

„Nevtieraj sa, už ti je odpustené,“ žmurkla na ňu.

Erika sa so žiarivým úsmevom obrátila k staršej panej sediacej na pohovke. „Len podte, pani Dobrovodská. Už sa vám venujem.“

Staršia dáma odložila časopis a pomalým pohybom sa presunula do kresla.

„Dúfam, že ste nečakali dlho. Budem sa snažiť byť čo najrýchlejšia,“ zašvitorila veselo Erika.

Pani v staršom veku iba mávla rukou. „Vôbec mi to neprekáža. Kam by som sa už len ja ponáhľala?“

Starú paniu poznala, pravidelne chodievala dať si k nej zafarbiť a podstrihnúť vlasy. Zakaždým bola milá, jedna z príjemných zákazníčok, na ktorých si dávala viac záležať. Mala rada svoju prácu, nebola vôbec náročná, aj keď chvíľami sa jej zdala byť jednotvárna. Tak ako každé kaderníctvo, i toto malo svojich stálych zákazníkov. Denne stretávala tých istých ľudí, ktorí už neraz boli u nej a o ktorých vedela, že sa vrátia. Tvorili takú známu-neznámu komunitu.

Pomohla jej posadiť sa do kresla a jemne jej začala rozčesávať vlasy. „Bude to tak ako vždy?“ spýtala sa pre istotu.

„Áno, rovnako, aj odtieň ten istý.“

„Takže karamelová blond,“ usmiala sa na ňu Erika v zrkadle. Rýchlo si ešte vypla dlhé červené vlasy do drdola, aby jej neprekážali pri práci, a už aj začala rozbalovať farbu na vlasy.

„A prečo si vlastne meškala tentoraz?“ spýtala sa Mirka vedľa nej.

„Určite je v tom nejaký mladík,“ skočila jej do reči stará pani a nahlas sa zasmiala.

„To nie. Už rok je single,“ odvetila Mirka a premiestnila sa okolo dievčiny.

„Je čo?“ nechápala stará dáma.

„Single znamená sama. Bez frajera. Nemá nikoho, býva sama, a mešká i tak,“ vzdychla Mirka, ale znova žmurkla v dobrom na Eriku.

„Chúďa moje, čo ťa nikto nechce? Veď nie si škarredá!“ zatvárila sa pani šokovane, akoby to bola najväčšia katastrofa na svete, a ešte si aj položila teatrálnu ruku na srdce. „Mám jedného slobodného vnuka. Prinesiem ti jeho fotku a uvidíš, či by si ho chcela spoznať.“

Erika sa s Mirkou aj mladou zákazníčkou začali smiať.

„Nemusíte. Ja to až tak neprežívam, že som sama.“

„A koľko máš rokov?“ vyzvedala stará pani.

„Len dvadsaťšesť,“ priznala Erika.

„Len? V tom veku som už bola vydatá a mala deti.“ Premerala si ju pohľadom. „Pravda je však

taká, že boli iné časy. Keby to bolo ako teraz, nehrynula by som sa do sobáša ani ja. Len volakedy žena nevidela inú možnosť, iba sa vydať. Kde a z čoho by žila sama? Teraz je všetko také slobodnejšie...“

„A vráťme sa k tomu, prečo naša Erika znova meškala,“ ozvala sa opäť Mirka.

Než sa Erika stihla ozvať, pri dverách malého kaderníctva sa ozval zvonček. Studený závan vzduchu privial dnu mladého muža, ktorý nerozhodne postával pri dverách. Zamračene sa obzeral okolo seba. „Dobrý deň, vy ste len dámske kaderníctvo?“

Mirka a Erika sa otočili k nemu v rovnakej chvíli.

„Nie, našimi zákazníkmi sú aj muži, aj deti. Potrebujete iba ostrihať?“ ozvala sa Erika.

„Len ostrihať,“ usmial sa na ňu a prešiel si rukou po vlasoch. „Máte čas aj teraz?“

„Tak o päť minút.“ Ani nečakala na odpoveď a obrátila sa k starej panej, aby jej rýchlo dofarbila vlasy. Mala ich polodlhé, až po plecia, s jej zručnosťou to bude raz-dva.

„Tak prečo si meškala?“ nedala sa odbiť Mirka.

„Len som dlho do noci pozerala film. Asi tak do pol tretej. A než som išla spať a než som vstala...“

„Že do pol tretej! Ja som už o desiatej padla do postele ako mŕtva!“ zagúľala očami Mirka.

„Len počkaj. Bude mať svoju rodinu, už nebude toľko ponocovať,“ prikyvovala stará pani.

„Viem. A prečo si preto neužiť pohodový život, kým môžem? Necháme to pôsobiť dvadsať minút.“ Erika znova pomohla staršej dáme vstať z kresla a zakývala na muža, aby sa usadil namiesto nej.

„Aj tak, samému je smutno. Naozaj neprinesiem vnukovu fotku? Podľa mňa nie je na zahodenie. Je fešák,“ šibalsky žmurkla na ňu stará pani.

Malá miestnosť sa zasa naplnila smiechom.

„Nie, netreba. Nemusím sa s nikým zoznamovať nasilu. Keď to má prísť, tak to príde samo.“ Pozrela do zrkadla pred sebou, muž v kresle sa na ňu uprene díval. Priamy pohľad nevydržala a hlúpo sklopila oči. Povysvetľoval jej, o koľko chce vlasy skrátiť, Erika zobrala do ruky strojček a dala sa do práce.

„Tak ma, dievčatá, oboznámte, čo robia dnes tie single dievčatá vo voľnom čase?“ spýtala sa pani Dobrovodská.

„Ach, jaj, to si už ani nepamätám. Moje deti sú v najhoršej fáze puberty. Privádzajú ma do stavov zabudnúť, že som bola niekedy slobodná a bezstarostná. Pri nich mám pocit, že som celý život matkou, obrnená trpezlivosťou a poriadnou dávkou sebaovládania,“ zastonala Mirka, a aby zdôraznila svoje slová, prežehnala sa, na čo sa ozvala ďalšia vlna smiechu. Dokonca i muž v kresle sa usmial.

„No a ja ako terajšia single?“ rozmýšľala Erika. „Za posledný rok sa stala zo mňa filmová maniačka. V kinách asi neexistuje novinka, ktorú by som si nestiahla z internetu...“

„No ale ísť s niekým do kina, než len sama sedieť doma, by bolo krajšie, nie?“ skočila jej do reči stará pani. „Tak to áno,“ usmiala sa na ňu v zrkadle Erika.

„Vieš, o čo všetko prichádzaš?“ nedala sa staršia dáma. „Živo mám pred očami randenie v kine. Tam sa vždy ušli prvé bozky, objatia okolo pliec, nesmelé, a hlavne úplne nenápadné položenie ruky na vaše koleno...“

„Fíha, zdá sa, že vaša generácia využívala kino na viac než len na filmový zážitok,“ smiala sa Mirka.

„Aj ja som bola mladá. Ach, vedela by som vám rozprávať...“ bránila sa stará pani s úsmevom. „Preto viem, o čom hovorím. Žiadny film doma, Erika, ale pekne za ručičku s nejakým mladíkom.“

Erika zagúľala očami, vystrela si chrbát a očami zablúdila do zrkadla. Znova sa stretla s mužovým pohľadom. Sklonila sa, strojček sa rozozvučal.

„A, samozrejme, vo voľnom čase mám aj iné záľuby. Kým ten čas mám, tak ho využívam. Veľa čítam, chodím na aerobik...“

„Zdá sa ti, že máš veľký zadok?“ skočila jej do reči stará pani. „Moja susedka tiež chodí cvičiť, vraj má veľký zadok. A pritom je polovica zo mňa. Prečo si to myslia všetky ženy?“

„Neviem...“

„Mladý pán, myslíte si, že Erika potrebuje cvičiť? Ohodnotte to ako muž,“ pobádala neznámeho chlapíka starká.

Erika mu práve prechádzala strojčekom okolo uší, tak ju videl v zrkadle z profilu. Prezrel si ju a nakoniec s úsmevom odvetil: „Myslím si, že nemusí. Je veľmi pekná.“

Erika sa na neho v zrkadle prvý raz usmiala. „Hotovo.“ Strhla z neho plachtu a kefkou mu čistila krk.

„No vidíte. Veľmi pekná a sama...“ ozvala sa stará pani, na čo sa už Erika pred mužovým pohľadom začala červenat'. Stále sa díval na ňu uprene, aj keď vstával z kresla. Na tvári mu hral pobavený úsmev.

„A aj tak nechce vidieť fotku vášho vnuka. Tolká škoda!“ skočila jej na pomoc Mirka.

„Tak nech sa vám darí pri nájdení partnera,“ usmieval sa na Eriku muž, keď jej podával peniaze. „Aby ste neboli dlho single. Nové filmy vás naozaj budú baviť v kine viac so spoločnosťou.“

Nebola schopná slova, len sa usmievala. Cítila, ako jej na tvár stúpa červeň. Keď sa uvidela v zrkadle, pokožku na tvári mala rovnako červenú ako vlasy.

Muž podišiel k dverám a z vešiaka si zobral svoju bundu. Kým si ju obliekal a otváral dvere, stará pani sa nahla k Erike a polohlasne jej pošepkala:

„Málo si sa snažila. Taký fešák a povedal, že si veľmi pekná. Červenáním to ďaleko nedotiahneš, už nemáš pätnásť. Takto zostaneš sama aj ďalší rok.“

Mirka sa za jej chrbtom pridusene zasmiala. Erika sa chystala nadýchnuť a niečo trefné jej odpovedať, keď sa muž medzi dverami zastavil a ešte raz sa k nej na malú chvíľku obrátil. Musel to počuť, doširoka sa usmial, v čiernych očiach mu veselo iskrilo. Musela uznať, že bol fešák. Črty tváre mal prísne, neprístupné, no stačil úsmev a hneď mu to zjemnilo výraz. Skôr než stihla zareagovať, dvere sa za ním zatvorili a bol preč.

„Drahá, takto naozaj zostaneš sama,“ zamrmlala si stará pani pre seba a začítala sa do časopisu.

3. kapitola

O týždeň neskôr si Erika spokojne sadla na gauč vo svojom jednoizbovom byte. V práci skončila o druhej, v ten deň nemala už žiadne objednávky, do ich malého kaderníctva na konci mesta neohlásene zavítal málokto. Boli dohodnuté, že jeden deň v týždni jedna z nich skončí v práci skôr. Dnes ten deň padol na Eriku. Spravila si nákup, vydrhla celý byt. Spokojne sa obzerala okolo seba. Milovala poriadok, chvíľami bola až prehnane poriadkumilovná. Doberala si ju za to i Mirka v práci. Vždy keď mala trochu času, stále niečo utierala alebo prekladala. Bola jednoducho taká, mala rada všetko na svojom mieste.

Ešte si zapálila vonnú sviečku, z mrazničky si doniesla zmrzlinu a už zapínala televízor, aby ob-